

TRACE

Traditional Children's Stories for a common
Future

Τα Φτερά του Ίκαρου και του Δαίδαλου

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Μια φορά κι έναν καιρό, πριν από πολύ καιρό, ζούσε ένας ταλαντούχος καλλιτέχνης. Το όνομά του ήταν ο Δαίδαλος. Χρησιμοποίησε την τέχνη του για να κάνει κτίρια και ναούς. Ήταν ίσως ο καλύτερος αρχιτέκτονας της εποχής του.

Ο βασιλιάς Μίνως κάλεσε τον Δαίδαλο στο όμορφο νησί της Κρήτης. Ο βασιλιάς ήθελε τον Δαίδαλο να χτίσει ένα λαβύρινθο, ένα Λαβύρινθο, ως σπίτι για το αγαπημένο κατοικίδιο του βασιλιά, τον Μινώταυρο. Ο Μινώταυρος ήταν ένα φρικτό τέρας, με κεφάλι ταύρου σε ανθρώπινο σώμα. Ο βασιλιάς αγαπούσε αυτό το φοβερό τέρας και ήθελε να έχει ένα όμορφο σπίτι.

Ο Δαίδαλος ήταν έκπληκτος με την επιλογή του βασιλιά, αλλά, η δουλειά είναι δουλειά. Ο Δαίδαλος σχεδίαζε να κάνει τον λαβύρινθο μια πρόκληση, τόσο περίπλοκη, ώστε όποιος έμπαινε σε αυτόν θα χανόταν μέχρι τελικά να διασωθεί. Με αυτόν τον τρόπο, ο βασιλιάς θα ήταν ευτυχισμένος, το τέρας θα χαιρόταν και οι άνθρωποι θα ήταν ασφαλείς. Ο Δαίδαλος δεν είχε καμία αμφιβολία ότι μπορούσε να σχεδιάσει έναν τέτοιο λαβύρινθο. Ήταν πραγματικά ένας καλός αρχιτέκτονας.

Ο Δαίδαλος πήρε μαζί του τον νεαρό γιο του Ίκαρο. Ήταν σίγουρος ότι το παιδί θα απολαύσει το κολύμπι και θα παίζει με τα άλλα παιδιά του νησιού. Τόσο ο Δαίδαλος όσο και ο Ικαρος ήταν ευτυχισμένοι που είχαν πάει στην Κρήτη. Ο βασιλιάς Μίνως τον ευχαρίστησε για τον λαβύρινθο που έκανε. Ήταν ήσυχα και πολύ ευχάριστα στο νησί. Ο Δαίδαλος δεν βιάστηκε να φύγει.

Μια μέρα, μια ομάδα Ελλήνων έφτασε στο νησί. Την επόμενη μέρα, επέστρεψαν με ασφάλεια, παίρνοντας μαζί τους την όμορφη κόρη του βασιλιά και αφήνοντας πίσω τους νεκρό τον Μινώταυρο.

Ο βασιλιάς Μίνως στεκόταν δίπλα του με θλίψη. Δεν πίστευε ότι κάποιος θα μπορούσε να μπει στο λαβύρινθο και να δραπετεύσει ζωντανός χωρίς βοήθεια από κάποιον, πιθανότατα να βοηθήθηκε από τον άνθρωπο που είχε σχεδιάσει το λαβύρινθο. (Στην πραγματικότητα, τα παιδιά από την Ελλάδα είχαν βοήθεια αλλά όχι από τον Δαίδαλο) Ο βασιλιάς Μίνως τιμώρησε τον αθώο Δαίδαλο κρατώντας και αυτόν και το νεαρό γιο του (Ικάρους) φυλακισμένους στο νησί της Κρήτης.

Ο Δαίδαλος προσπάθησε να σκεφτεί τρόπους για να δραπετεύσει. Μια μέρα, ο Δαίδαλος παρατήρησε τα πουλιά που πετούσαν πάνω από το κεφάλι του και αυτό, του έδωσε μια ιδέα. Φτερά!!!. Χρειαζόταν φτερά. Ο Δαίδαλος άρχισε να μαζεύει όλα τα φτερά των πουλιών που μπορούσε να βρει. Τα κόλλησε όλα μαζί με κερί. Όταν δύο ζεύγη φτερών ήταν έτοιμα,

προειδοποίησε τον μικρό γιο του να μην πετάξει πολύ κοντά στον ήλιο γιατί το κερί θα λειώσει.

Ο Δαίδαλος έδεσε τα φτερά στα χέρια τους. Πήδησαν με τα φτερά τους και ανέβηκαν στον ουρανό, αφήνοντας μακριά πίσω τους το νησί της Κρήτης. Το νερό της θάλασσας άφριζε κάτω όσο μπορούσαν να δουν. Ο ουρανός ήταν γαλανός. Το αεράκι ήταν ζωηρό, περισσότερο από αρκετό για να τους κρατήσει στον αέρα. Ήταν υπέροχο!

Ο Ίκαρος πετούσε όλο και ψηλότερα. Πέταξε τόσο ψηλά ώστε πριν καταλάβει καλά –καλά τι συμβαίνει, ο ήλιος είχε αρχίσει να λιώνει το κερί στα φτερά του. Ο Ίκαρος αισθάνθηκε ότι πέφτει. Άρχισε να κουνά πάνω κάτω τα χέρια του όλο πιο γρήγορα, αλλά, αυτό δεν τον βοήθησε. Ο καημένος ο Ίκαρος βυθίστηκε στο νερό και πνίγηκε.

Δυστυχώς, ο Δαίδαλος συνέχισε μόνος του.